

ПОЛІСТИЧНА КУЛЬТУРА В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЇ

О.М. Грицай, м. Харків

Виникнення нових форм і стилів часто супроводжується запереченням монолістичної культури і появи полістичної. Однак, реальність є складною і елементи обох культур співіснують. Динаміка інтеграції і глобалізації світу загострює питання про взаємовиключення або ж навпаки, взаємопроникнення означених стилів. Виникає питання (проблема) механізмів такого переходу і виникнення культурних стилів і форм.

Ці та дотичні проблеми і питання розглядалися як у вітчизняних, так і в зарубіжних дослідників в контексті трьох основних аспектів: змістовного, регулятивного і технологічного. Як результат існують теоретичні обґрунтування і інтерпретації стилів як культури загалом з позиції еволюції, історії, нації тощо. Означені проблеми вказують не стільки на проблему теорії, згадаймо «лінгвістичний поворот» і герменевтичні обґрунтування, скільки на практичну площину.

Єднання буття і світу в його багатоманітності культур та його проблеми і розвиток, ставить завдання єднання комунікації людства. Адже культурний досвід соціуму закладений в тій чи іншій культурі не успадковується генетично, тому виникає потреба в передачі культури певними засобами. Однією з фундаментальних основ соціуму і його комунікації є мова, незалежно від багатоманітності мов світу.

Мова є першою безпосередньою дійсністю мислення, природотворюючою сутністю людського буття. Таку сентенцію висловлюють різні інтелектуальні представники: „Мова – це домівка буття”(М Гайдеггер). Множинність культур і мовних засобів виразу є джерелом полістилістичних форм які в сучасних умовах інформатизації не є взаємовиключенням, а навпаки, взаємопроникненням, що і розширює горизонти не тільки в науці, а

міжкультурної комунікації. Так завдяки конвергенції різних мов, виникають нові смисли та інструментарії виразів мовних засобів, які створюють різні дискурси і методології. Творення нових смислів з глибин неартикульованих змістів у сумісництві інформаційних і комунікативних технологій продукує створення полістилістичної культури в яких розкривається когнітивний та аксіологічний сенс духовного і цивілізаційного розвитку.

Можна зазначити, що елементи будь-якої культури мають тенденцію утворювати якусь цілісність, що кожен елемент культури має отримувати своє пояснення лише у зв'язку з моно-і-полістичною культурою в цілому. Однак інтегративність, цілісність полікультури проявляється в реальності саме у вигляді тенденції, а не доконаного факту. У реальності культура зовсім не завжди являє собою єдине ціле: це можна сказати лише про культуру найбільш архаїчних спільнот, нечисленних і слабо структурованих. У більш пізніх і більш складних культурах можуть співіснувати елементи старого(монокультури) і нового(полікультури), суперечливо поєднуватися власні традиції, звичаї та уявлення – з запозиченими з інших культур. Однак в сучасних умовах глобалізації і інформатизації культура все ж „прагне” до цілісності, інтеграції складових її елементів. Таким чином, завдяки ІТ технологіям першопочаткова природа мови (об'єктомова) як універсального засобу породжує універсальний спосіб, інструмент в якості метамови. Отже, в умовах глобалізації і інформатизації багатоманіття мов світу трансформується в метамову (символічну мову) як універсальний спосіб комунікації в усіх її смислах. В цьому контексті зазнає метаморфози монолістична-полістична культура. Сам розвиток культури в період переходу від монолістичної культури до полістилістичної, не таїть у собі небезпеку з погляду майбутньої тенденції, а саме тенденції культурного фундаменталізму, оскільки являє собою універсальну форму комунікації.

Література

1. Бек У. Що таке глобалізація? М., 2001.
2. Бергер П. Культурна динаміка глобалізації. // Многоликая глобалізація.

Культурне розмаїття в сучасному світі. М., 2004.

3. Коган Л. Дослідження культури в парадигмі культурної комунікації // Соціологія в Росії. Под ред. В.А. Ядова. М., 1998.

ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ЯКОСТІ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ВИЩІЙ ОСВІТІ НА ЗАСАДАХ АКАДЕМІЧНИХ ЦІННОСТЕЙ

М.В. Гриценко, м. Київ

Швидка трансформація суспільних систем, зміна ролі університетського знання, кризовий стан якості вищої освіти, системний вплив глобалізації виводить проблему забезпечення якості вищої освіти на перші позиції суспільного та академічного порядку денного.

Освіта є одним із важливих чинників міжнародного позиціонування, чинником забезпечення стабільного і поступального розвитку країни. Сьогодні постає гостра необхідність здійснення системних, ринково-зорієнтованих перетворень в освітній галузі з метою підвищення якості надання освітніх послуг, зміни ціннісних орієнтацій у вищій освіті, забезпечення індивідуалізації й лібералізації навчального процесу, формування високого статусу і професійного рівня викладацького складу. З огляду на це актуалізується проблема надання певних прав і свобод, створення відповідних умов членам академічної спільноти (викладачам, студентам, науковцям) здійснювати свої функції, реалізовувати свої академічні потреби.

Українська система забезпечення якості вищої освіти сягає корінням в радянське минуле, коли контроль над якістю освіти здійснювався адміністративно-командними методами. Історично склалося так, що за радянських часів створилися особливі традиції відносин держави й вищої освіти. Пануюча ідеологія розглядала вищі навчальні заклади як засіб виховання та підготовки кадрів «нової» формації. Держава, формуючи жорсткі вимоги до структури, технології і якості освіти, виступала замовником та, здійснюючи нормативно-планове фінансування вищої освіти, була єдиним покупцем продукції закладів вищої освіти. У рамках цієї парадигми забезпечувалося репродукування централізованих й детерміно-